

Surist; men skjøndt dette er saa, kan jeg sige, at jeg har den Erfaring som Bondemand, som jeg har udtalt, og jeg haaber derfor, at de ærede Godseiere ikke vilde tage det fortrydeligt op, at jeg har sagt det saa ligefrem, men det synes saa, at denne lille Fæstelovgivning ikke kommer dem ret tilpas.

Formanden: Jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at Angreb paa en enkelt Stand, tilmed paa enkelte Besiddere, vistnok er uberettiget.

N. Hansen: Det vil jeg gjerne bisfalde, men jeg har kun sagt, hvad jeg har erfaret at være den offentlige Mening; selv har jeg ikke havt noget Ord til Hensigt dermed. Siden forøvrigt Formanden nu har afbrudt mig, skal jeg hermed slutte.

Da Ingen videre ønskede at høre sig, fattedes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 31 Stemmer.

Nosenvorn: Jeg skal tillade mig at foreslaae, at Sagen undergives Behandling i et Udvalg, og tillige, at dette Udvalg kommer til at bestaae af 7 Medlemmer.

Ved den derpaa følgende Afstemning vedtoges det eenstemmig med 33 Stemmer, at et Udvalg skulde ned sættes.

Formanden: Der er allerede fremkommet Forslag om, at Medlemsantallet skal være 7, jeg vil, saafremt der ikke fremkommer andet Forslag i saa Henseende, ansee det for vedtaget.

Den næste Sag paa Dagsordenen angaaer Forslag til Lov om Dyrrettelsen af Menighedsraad m. m. Denne Sag er til 1ste Behandling*).

S. Nielsen: Det foreliggende Lovforslag har til Hensigt at kalde Menighederne til en virksom Deeltagelse i Om sorgen for de kirkelige Anliggender, idet der aabnes dem Afgang til,

om de ønske det, at faae oprettet Menighedsraad, hvor Mænd af deres egen Midte sammen med Præsten skulle bestyre disse Anliggender. Jeg veed, at mange endogsaa meget vægtige Stemmer, for hvilke jeg nærer den største Agtelse, have httret sig imod den Tanke, der ligger til Grund for Lovforslaget; men det er hos mig en længe næret Overbeviisning, at det, vi i høi Grad trænge til, er netop Menighedernes Deeltagelse i vore kirkelige Anliggenders Bestyrelse; det er høist magtpaaliggende at drage Menighederne ud af den passive Stilling, de hidtil have indtaget, og bringe dem til virksomt at deeltage i Om sorgen for disse Sager; thi jo mere de bringes dertil, desto mere roger Interessen derfor hos dem. Man har i de Angreb, som man fra flere Sider har gjort imod Loven, isærdeleshed samlet sig om to Anker. Den ene af dem er, at der intet Menighedsliv er tilstede i vore Menigheder, og at det derfor ikke kan hjælpe, at man vil prøve paa ved kunstige Midler at kalde det tillive; den anden Anke er, at det er feilagtigt ved Premier at ville fremkalde Menighedsraad, idet man ligesom loffer, og man har endogsaa sagt, tvinger til at oprette dem, selv der, hvor man ellers ikke havde Øyst dertil, ved den bethdelige Rettighed, der tillægges dem, nemlig Rettighed til at høre Indflydelse paa Præstevalg. Hvad dette Sidste angaaer, bliver Spørgsmaalet først, om det i og for sig er at anbefale, at der gives Menighederne Ret til at vøe nogen Indflydelse paa Præstevalget, og da kan jeg ikke see Andet, end at det, naar Indflydelsen saaledes begrænses, saa at den kun blitver raadgivende, er i høi Grad ønskeligt, at den indrømmes. Det er imidlertid naturligt, at en saadan Indflydelse kun kan øves i de Menigheder, hvor det Organ, som skal udtale deres Raad, er kaldt tillive; og vilde man nu sige, at da denne Ret ikke kan gives til de uorganiserede Menigheder, skal den heller ikke, end skjøndt den i og for sig er at anbefale, gives de organiserede Menigheder, da vilde dette jo være urigtigt. Hvad den første Anke angaaer, at Menighedslivet skulde være dødt, da troer jeg, at man dømmes altfor ugunstigt om vore Menigheder. Der er virkelig mere christeligt Liv tilstede i Folket, og altjaa ogsaa i Menig-

*) Udkastet findes i Anhang A.